

V. Plenarforsamlingen.

med det store flertal af FNs medlemslande og udøve pres på den sydafrikanske regering.

8. Om *afkoloniseringen* må generalsekretæren igen i år oplyse, at der ikke har været væsentlige fremskridt, selv om FNs forskellige organer intensivt har beskæftiget sig med dette problem. Vedrørende Sydrhodesia-spørgsmålet oplyser han, at selv om det ikke er muligt at drage helt sikre konklusioner, før alle medlemslande har rapporteret om samhandelen, synes handelen mellem Sydrhodesia og mange af dets handelspartnere at være gået kraftigt tilbage for de fleste af de i sikkerhedsrådets resolution omtalte varer. Til trods herfor synes sanktionerne ikke at have voldt den illegale sydrhodesiske regering uoverstigelige vanskeligheder, hvilket hænger sammen med Portugals og Sydafrikas holdning over for Smith-regimet. Generalsekretæren understreger, at sikkerhedsrådets behandling af Sydrhodesia-spørgsmålet på ingen måde indskrænker Storbritanniens ansvar som administrerende magt for at genoprette en lovlig regering i området.

I *Sydvestafrika-spørgsmålet* kan de betydelige hindringer for at gennemføre 5. ekstraordinære generalforsamlings resolution om dette område efter generalsekretærens opfattelse kun overvindes gennem et effektivt pres fra sikkerhedsrådets side.

I spørgsmålet om de *portugisiske kolonier* kan generalsekretæren heller ikke rapportere om fremskridt, og de forhandlinger mellem generalsekretæren og den portugisiske udenrigsminister, som var nævnt som en mulighed i sidste års indledning til årsrapporten med henblik på gennemførelse af sikkerhedsrådets resolution 218 (1965), har ikke fundet sted.

9. Med hensyn til *FNs finansielle situation* bemærker U Thant, at de store forventninger, der blev stillet efter den foreløbige løsning af FNs finanskriser på 19. generalforsamling, fortsat ikke er blevet indfriet. Til trods for at mere end 23 lande har givet generøse, frivillige bidrag med henblik på at bringe FN ud af de økonomiske vanskeligheder, har organisationen stadig et underskud på mellem 36,5-38,5 mill. \$, idet adskillige lande til trods for forsikringer om at ville betale fortsat ikke har gjort dette.

Til det omtalte underskud kommer udgifterne i anledning af UNFICYP, der i henhold til sikkerhedsrådets beslutning skal finansieres på frivillig basis, og hvor der ved mandatets udløb den 26. december 1967 må regnes med et underskud på omkring 9 mill. \$.

Generalsekretæren finder naturligt nok denne situation utilfredsstillende, men peger på, at en løsning af problemet på længere sigt mere er af politisk end af finansiell karakter, således at FNs finanskriser må siges at være et resultat af de politisk forskellige opfattelser af, hvilken slags organisation FN skal være.

10. Generalsekretæren nævner spørgsmålet om *universalitetsprincippet* og kommer i den forbindelse ikke alene ind på dette princip gennemførelse — optagelsen af Folkerepublikken Kina — men berører i år også dette princip begrænsning i relation til problemet om de såkaldte *mikro-stater*. Dette problem vil f. eks. blive aktuelt, når formynder-skabsområdet Nauru med 3.000 indbyggere opnår selvstændighed i løbet af 1968. Generalsekretæren foreslår, at der gennemføres en undersøgelse af kriterierne for medlemskab i FN med henblik på at fastlægge de nødvendige begrænsninger af fuldt medlemskab, samtidig med at der fastlægges andre former for mikro-staters tilknytning til FN, f. eks. gennem observatørstatus.

11. Generalsekretæren *konkluderer*, at det billede, han har tegnet, i det store og hele er nedslående. Både situationen i Vietnam, hvortil han ikke har nye synspunkter at fremføre, og krigen i Mellemøsten har påvirket den internationale atmosfære og tyder på en tendens til forøget anvendelse af vold og trussel om vold i internationale forhold. Han frygter, at denne udvikling bringer verden nærmere en 3. verdenskrigs mæredridt. For at modvirke en sådan udvikling anviser generalsekretæren forskellige veje til fredelig bilæggelse af konflikter. Han peger således på Den internationale Domstols anvendelighed og udtrykker håbet om, at domstolen i de kommende år, til trods for den kritik, den var udsat for efter Sydvestafrika-kendelsen, må komme til at spille en stigende rolle ved bilæggelse af konflikter. Han opfordrer i den forbindelse FNs medlemslande til at acceptere domstolens tvung-